

[Statsministeren]

gen kritik for, slet ikke. Det er mere en påvisning af, at man ikke uden modsigelse og dokumentation skal skabe det billede her i Folketinget, at pengene fosser ud af statskassen. Det gør de faktisk ikke.

Denne regering fører en meget – undskyld udtrykket – intelligent økonomisk politik. (*Muntherhed*). Den bygger faktisk på en både enkel, men også yderst ansvarlig økonomipolitisk linie. For det første skal de løbende driftsudgifter holdes i ro og i kort snor, og det sker også; dernæst bliver nogle offentlige investeringer der var planlagt i en nærmere eller fjernere fremtid, rykket hurtigere frem, og de anvendes meget fornuftigt til at undgå, at den økonomiske nedtur i de perioder, hvor den private sektor er dårligt stillet, bliver mindst mulig.

Regeringens dobbelte strategi er det bedste og mest ansvarlige angreb på den økonomiske stagnation, vi har for tiden. Jeg synes, man skal erindre, når man ser på lempelserne, at forskellen mellem finansloven for 1993 og finansloven for 1994 heller ikke er så stor, at man kan tale om, at pengene fosser ud. Vi bruger de samme grundlæggende instrumenter i vores tankegang; vi udvikler dem og forstærker dem, fordi ledigheden er steget, men grundlæggende er det helt det samme økonomisk-politiske tankesæt, vi har anvendt.

Apropos pengeudfrosningen skal jeg lige sige, at vi skønnede og formentlig når frem til et underskud på 55 mia. kr. i år. For 1994 forventer vi et underskud på statens drifts-, anlægs- og udlånsbudget på ca. 53 mia. kr., altså mindre end i år vil jeg sige til hr. Henning Dyremose.

Sluserne står lidt på klem, men de står ikke åbne på vid gab, som man har fået indtryk af. Der er styr på det, og sluseportene kan blive lukket i selvsamme sekund, den private sektor for alvor kommer i gang. Så lukker vi sluserne langsomt, således at vi overlader trækket i økonomien til en række fornuftige private og offentlige investeringer.

Jeg har et hemmeligt papir her, som jeg pludselig ikke ved hvad jeg skal gøre ved. Der står, at det først offentliggøres den 1. juli 1993 kl. 19, og det er vi jo ikke nået til endnu, men hvis jeg i al fortrolighed alligevel (*muntherhed*) måtte gøre en enkelt bemærkning, fremgår det deraf, at OECD's – og jeg må understrege –

stærkt uofficielle, men måske ikke helt skæve skøn viser, at den offentlige saldo, og det er mere end statsbudgetunderskuddet, for 1994 ligger på samme niveau som for 1993, nemlig i størrelsesordenen 4,1-4,2 pct. af BNP. Så hverken hr. Henning Dyremose eller hr. Fogh Rasmussen har faktisk nogen særlig god grund til at være kedede af det. Der er ingen grund til at være bekymret over, at pengene skulle fosse; de fosser slet ikke. Vi håber, at der kommer mere gang i den private sektor, og at den offentlige økonomistyring, som jeg har fremlagt her, motiverer dertil, og når det kommer, har vi fuldt styr på de offentlige finanser.

Skal vi være kedede af renteutviklingen? Det mener jeg egentlig heller ikke vi skal. Det er rigtigt, at der op til den 18. maj var store forventninger på markederne om rentefaldet, fordi man delvis forudskikkede, at jaet måske ville komme. Det tankevækkende er, at hvis vi ser på de konkrete tal og på renteutviklingen og sammenligner den med et land, vi gerne vil sammenligne os med, hvad konkurrence angår, nemlig Tyskland, synes jeg, der er et par tal, der er vældig, vældig opløftende, og som faktisk er lige til at blive glad over, rigtig glad endda, overordentlig glad, og derfor kan jeg ikke undlade at nævne dem. Jeg er nemlig så glad i dag, fordi renteutviklingen simpelt hen gør, at man bliver i godt humør.

Jeg må nævne de væsentligste af dem. Den 2. juni 1992, hvor der skete noget ganske bestemt, som alle kan huske, var der et spænd mellem den tyske og den danske rente på den korte rente på 0,3 pct. Kort tid efter steg renteforskellen i dansk disfavor til 0,9 pct. Så kom der en stor valutakrise omkring 1. september sidste år, og så steg renteforskellen til 1,6, dernæst til 6,3, og umiddelbart derefter kom den svenske devaluering, og dernæst kom den norske. Så nåede vi tæt ved årsskiftet op på et rentespænd mellem Danmark og Tyskland på den korte rente på 8,6 procentpoint.

Den 29. januar, og jeg siger ikke til hr. Fogh Rasmussen og hr. Henning Dyremose, for vi skal ikke ødelægge hinandens humør, at det skyldes den nye regerings dannelse, jeg siger bare, at det var en kendsgerning, at rentespændet var faldet dramatisk til 2,6 procentpoint mellem Danmark og Tyskland den 29. januar.

Så kom der i februar måned i år et spekulationspres på kronen, som vi alle husker, og det